

Дамянъ Груевъ чу пазачътъ да го вика, пъргаво скочи отъ дървения одъръ и се приближи до решетката.

Въ полумрака, който хвърляше дебелия камененъ сводъ въ коридора, лицето на посетителя не се виждаше. Докато се приближаваше до решетката, Даме напраздно напрѣгаше ума си, за да си припомни, къде бѣше виждалъ този едъръ мъжъ. Посетителятъ сжщо го изглеждаше подъ око. Въ затвора Дамянъ бѣше пусналъ брада и бѣше станалъ почти неузнаваемъ.

Посетителятъ подаде една сребърна пара на пазача и последниятъ бавно се отдалечи. Съпроводи го съ погледъ, докато затръшна задъ гърба си вратата и тогава обърна лице къмъ затворника. Два чифта очи съ жадностъ се потърсиха.

— Брате Даме! — изсъска непознатиятъ посетителъ и разпери ръце, за да прегърне затворника, сякашъ не ги раздѣляше тъмничната решетка.

— Брате Гоце!

Груевъ допрѣ лице до студениятъ желѣза съ погледъ изпълненъ съ радостъ и съ страхъ.

— Да, самиятъ Гоце Дѣлчевъ голѣмиятъ търговецъ на риба.

— Ти тука?! Въ затвора?... Каква лудостъ!

— Да, — разкри голѣмитъ си устни въ широка усмивка Гоце, — та подъ носа на турските власти е най-безопасно. Дойдохъ да видя „Бугарския принцъ“, както те нарича тукъ пазачътъ. Казахъ му: „Когато тоя непрокопсаникъ бѣше учителъ въ Солунъ, бѣхъ му заелъ една сума, която той не се сѣща да ми я изплати.“ Ще ми я върнешъ ли? Иначе ще я потърся чрезъ кадията, — засмѣ се той.

— Гоце, — отвърна запѣхтѣнъ отъ вълнение Даме, — ти се шегувашъ! Но знай, влѣзешъ ли и ти въ затвора, светото дѣло ще бжде изгубено

— Не бой се. За една лира пазачътъ би ме прекаралъ и презъ покрива... Азъ имамъ съ тебе много да говоря. Ти знаешъ, че азъ обиколихъ Леринско и Костурско... Искяхъ лично да сподѣля съ тебе своитъ отлични впечатления отъ тоя край...

И двамата водачи на македонскитъ българи, допрѣли лица до решетката, продължиха шепнишкомъ своя опасенъ разговоръ.

Стресна ги скърцането на тъмничната врата и предупредителното кашляне на пазача.

Гоце се отдрѣпна отъ решетката и като мушна ръка въ джеба си, измъкна една хартия, която размаха предъ лицето на затворника:

— Ето записа, господине. Ще го запазя, докато изплатите цѣлия си борчъ. Помислете си добре... Има и други начинъ, щомъ не искате доброволно...

И тръгна сърдитъ ужъ подиръ пазача къмъ изхода и викаше:

— Ще ме принуди да ида при кадията!

Следъ два дни Гоце Дѣлчевъ посети пакъ Груева въ Битолския затворъ. Но и самиятъ пазачъ надали би могълъ да познае въ вехтото и измачкано облѣкло на тоя даскалъ, въ небрежно спуснатитъ му мустаци, завчерашиятъ тежъкъ търговецъ на риба...